

Zločiny kapitalismu a perspektivy lidstva

Harp Braar předseda marxistické - leninské KS Velké Británie

Rád bych využil této příležitosti a poděkoval Komunistické straně Čech a Moravy za pozvání na tuto velice významnou konferenci. Je velkou zásluhou, že na tato setkání jsou zváni zástupci stran s rozdílnými pohledy na řadu otázek. Tématem konference jsou zločiny kapitalismu a perspektivy lidstva. Konference je pokračováním setkání, které se konalo ve dnech 25. a 26. listopadu 2006 pod názvem „Komunisté a další demokratické síly za demokracii a lidská práva v Evropě a na celém světě. Aktivně proti antikomunismu“. Je mimořádně důležité, že přecházíme do ofenzivy a hovoříme o zločinech kapitalismu, místo abychom neustále vysvětlovali, které ze zločinů, které jsou nám líživě připsávány, jsme nespáchali. My jsme nespáchali žádné zločiny. Jediným zločinem, jehož jsme se v očích kapitalismu dopustili, byl ten, že naše hnutí dokázalo svrhnout kapitalismus a nastolit socialismus, jenž uměl lidem poprvé v dějinách zajistit skutečnou prosperitu. Vraťme se do času Sovětského svazu. Jen v letech 1919 až 1938 vzrostly jeho výrobní kapacity o plných 900 procent. Lidé dnes právě hovoří s respektem o rozmachu čínské ekonomiky, která vzrostla letos v prvním čtvrtletí meziročně o 11,1 procenta. Je to fenomenální výsledek. Je to však pouhý zlomek tempa, jehož tehdy dosahovala sovětská ekonomika. Jen v letech 1930-1933 vzrostl národní důchod SSSR z 35 na 50 miliard rublů. Dnes se nám tvrdí, že se v té době Rudá armáda, námořnictvo a letectvo nezabývaly ničím jiným než likvidací sovětských občanů. Právě v letech 1930-1933 vzrostl počet sovětského obyvatelstva ze 160 milionů na 168 milionů. Sovětský svaz byl první zemí na světě, v níž byla zavedena sedmihodinová pracovní doba. Pro horníky a příslušníky dalších velmi namáhavých povolání byla pracovní doba zkrácena dokonce na šest hodin. Na tohle se kapitalismus zmožil mnohem později. Dnes však pracovní dobu prodlužuje. Kapitalismus vznikl na světě zavedením otroctví. Nikoli otroctvím, které panovalo ve starém Řecku nebo v Římě, nýbrž novodobým otroctvím. Po roce 1492, kdy Kolumbus přistál v Americe, zavedly zde evropské mocnosti otroctví trávající čtyři staletí. Na 15 milionů Afričanů bylo násilím přepraveno přes oceán, aby byli prodáni jako otroci pracující na plantážích bílých kolonizátorů, kteří na tom pohádkově zbohatli. Stejný počet Afričanů zahynul v průběhu přepravy. Británie, „nejdemokratičtější země světa“, byla největším otrokářem 18. století. Ministerský předseda William Pitt řekl, že 80 procent britského obchodu bylo přímo nebo nepřímo spojeno s otroctvím. Carské Rusko také zotročovalo mnohé národy na východ i na západ od svého území. Když však přešla moc do rukou bolševiků, byly přírodní zdroje na těchto územích převedeny z vlastnictví Ruska do majetku těchto národů. Říká se nám, že bolševici vnutili svou nadvládu východním národům. Opak byl pravdou. Bolševici umožnili, aby revoluce, která v jejich zemi zvládla, dostala šanci také v zemích jejich východních sousedů, a pomohli jim ke grandióznímu vzestupu, který je přivedl ke moderní národy. Poprvé v historii mohly tyto národy užívat svých jazyků

k produkci vlastní literatury, divadelního a jiného umění a ke správě věcí veřejných. Úděl černých Američanů je dodnes úšedný. V amerických věznicích jsou vězněni dva miliony lidí. Je to mnohem víc, než bylo v tzv. sovětských gulazích. Plných 40 procent amerických vězňů je černé pleti, přestože černoši tvoří více než 12 procent americké populace. Amerika je zemí, která vzešla z gigantického a úspěšného pokusu o vyhlazení původního obyvatelstva, které bylo téměř zcela vyhubeno. Ti, co přežili, byli vytlačeni do rezervací, kde je jejich život poznamenán chudobou, nemocemi, alkoholismem a narkomanií. Podle nejkonzervativnějších kalkulací provedených na základě údajů OSN a dalších věrohodných zdrojů má kapitalismus jen v období po 1. světové válce na svědomí 700 milionů zmařených životů a po 2. světové válce 600 milionů. Tvrdí se nám, že v Sovětském svazu bylo po bolševické revoluci zabito na 40 milionů lidí. Ano, bylo. Zabíjeli však imperialismus. Na 27 milionů lidí zahynulo ve druhé světové válce a dalších více než 10 milionů následkem intervence imperialistických mocností proti mladé sovětské republice. Byly to zločiny kapitalismu a nikoli bolševického systému. Pohlédneme-li zpět na následky 1. světové války, vyžádala si tato válka 21,5 milionů lidských obětí. Intervence proti Sovětskému Rusku stála 10 milionů životů. Agrese imperialistické Japonska proti Číně si vyžádala na 22 milionů obětí. V německých koncentračních táborech a věznicích zahynulo na 10 milionů lidí. Druhá světová válka si vyžádala nejméně 55 milionů životů. Válka Spojených států proti lidu Koreje stála čtyři miliony životů a proti Vietnamu a dalším zemím jihovýchodní Asie další tři miliony. V Indonésii dohlíželo velvyslanectví USA na vyvraždění 1,5 milionu komunistů, odborářů a dalších pokrokových sil. Válka v Iráku, tento vrcholný experiment při zavádění demokracie, má od roku 1992 na svědomí minimálně 2,5 milionu životů, zhruba 10-12 procent irácké populace. Hlad a podvýživa zahubily v letech 1917-1990 na 165 milionů lidí. Dodnes umírá hladem a na nemoce obrovské množství dětí mladších pěti let. Nikdo je nezabíjí se zbraní v ruce. Nemají žádný pomník, přestože každý rok jich zemře na 13 milionů. Jen v letech 1990-2000 tak zemřelo na 112 milionů dětí. Jen v posledním desetiletí zemřelo následkem podvýživy celkem 330 milionů lidí. Takové jsou zločiny kapitalismu. To musíme mít na paměti pokračně, když se nám tvrdí, že „systém svobodného trhu“ tu má být na věčné časy, protože přináší prosperitu. Spojené státy a Velká Británie nám budou říkat, že s jadernými zbraněmi je třeba skoncovat, neboť hrozí nebezpečí, že se dostanou do rukou nezodpovědných zemí. Dosud byly jaderné zbraně používány jen jednou. Koncem druhé světové války je použily Spojené státy proti bezbrannému obyvatelstvu Hirošimy a Nagasaki. Zabily na 210 tisíc lidí. Velký počet dalších utrpěl popáleniny, nemoci z ozáření a jiné následky, včetně dědičných deformací. Nyní se nám říká, že prý Česká republika a Polsko musejí souhlasit s tím, aby na jejich území byly umístěny součásti protiraketové obrany USA. Proti komu jsou namířeny? Prý proti Iránu. Ten však nemá žádné jaderné zbraně. Ví to každý pracovník ministerstva zahraničí i ministerstva obrany. Irán dokonce nedisponuje ani dostatečným

množstvím materiálu k výrobě jediné bomby. A kdyby, výroba jaderných zbraní by nebyla žádným zločinem. Neboť dokud neexistuje jaderné odzbrojení závazné pro všechny, má právo vyrábět jaderné zbraně každá země. To právo má kdokoli, kdo je ohrožován imperialismem. Severní Korea správně pochopila, že kdo jaderné zbraně nemá, může být velice snadno napaden. O branné systémy v Polsku a v České republice nejsou namířeny proti neexistující iránské jaderné hrozbě. Ve skutečnosti jsou namířeny proti Rusku. Rusko si to velice dobře uvědomuje a prohlašuje: jestliže tyto systémy na svém území rozmístíte, budeme nuceni namířit své zbraně proti České republice a Polsku. Proto se musí český a polský lid postavit proti rozhodnutí svých vlád. Tato zařízení by byla hrozbou nejen pro Českou republiku a Polsko, ale i pro celé lidstvo. V jejich rozmístění je nutně Americe stůj co stůj zabránit. I v buržoazním zřízení existují lidé, kteří otevřeně líčí situaci, jaká je ve skutečnosti. Patří k nim např. generál americké námořní pěchoty Smedley Butler, účastník obou světových válek, který napsal: „Jako důstojník námořní pěchoty jsem sloužil kapitalismu jako gangster vrcholného ranku. Mexiko jsem zajistil pro Standard Oil, Karibskou oblast učinil nepřátelskou vůči Brown Brothers and Harriman a dalším americkým bankéřům. Námořní pěchota by mohla dát pár lekcí samotnému Al Caponemu.“ Takovými jsou američtí, britští a francouzští generálové. Al Capony v uniformách a podle toho je nutně k nim přistupovat. Afrika se z holocaustu dosud nevymanila. Ne z toho, který existoval v dobách minulých, nýbrž ze současného. Na milion Mosambičanů bylo uškrtno smýčkou imperialismu, za obětí jí padlo na pět milionů obyvatel Demokratické republiky Kongo a 600 tisíc obyvatel Angoly. Somálsko je dnes v epicentru nepokojů. Amerika tu vyvolává peklo už patnáct let. Somálci se teprve nedávno podařilo vytvořit vládu, jež je to zajistit nezávislost země. Vláda před ní byla svržena Spojenými státy americkými s pomocí Etiopie. Další projev „humanismu“: v letech 1967 a 1973 donutila Británie všechny obyvatele ostrovů přilehajících k americké vojenské základně Diego Garcia, aby opustili svá bydliště. Proč? Proto že Spojené státy chtěly ostrov Diego Garcia a ostrovy k němu přilehající získat jako základnu pro dálkové lety svých bombardérů na Irák, Afghánistán a další cíle. Po pádu Pařížské komuny Marx uvedl, že čím hlubší je antagonismus mezi rostoucími výrobními silami a stávajícím společenským řádem, tím pokrytečtější je ideologie vládnoucích tříd. Čím víc život tu ideologii usvědčuje z prohanosti, tím proradnější ideologii je nucena volit. Ještě přesněji Marxova poznámka: Čím větší hyenismus se vládnoucí třídy kapitalismu dopouštějí a vraždí přitom miliony lidí, tím licoměrnější slovník volí. Marx po pádu Pařížské komuny také napsal, že civilizace a spravedlnost buržoazního řádu mizí okamžitě ve chvíli, kdy se novodobí otroci postaví svým pánům. Pak se z této civilizace a spravedlnosti stává zběsilá pomsta ignorující každý zákon. Každá nová krize a třídní střet mezi majiteli výrobních prostředků vrhá na tento fakt stále pronikavější světlo. Dokonce i krutosti, k nimž se buržoazie uchýlila v červnu 1848, se ztrácejí ve stínu těch, které spáchala v roce 1871. Rozdíl mezi rokem 1871 a dneškem tkví v tom, že imperialismus

-POKRAČOVÁNÍ-

se už přestal starat o odklizení svých obětí. V Iráku leží oběti úplně všude. Už tam není nikdo, kdo by je odklidil. Denně hynou stovky lidí. Už je nemá ani kdo počítat, odklidit a důstojně pohřbit. Ať bude výsledek revolučního boje v Iráku, Afghánistánu a Palestině jakýkoli, nevrátí se staré podmínky otroctví a imperialistické nadvlády nad masami Středního východu. Imperialisté řeční o svobodě a demokracii, ve skutečnosti však připravují novou válku. Nezabrání-li jí v tom proletářské revoluce v mnoha částech světa, povede to k holocaustu nevidaných rozměrů. Spojené státy vynakládají na válečné účely více prostředků, než činí rozpočty všech ostatních zemí dohromady. Každý den to činí 20 000 dolarů za

Vladimír Majakovskij - básník revoluce

Vladimír Vladimirovič Majakovskij se narodil 19. júla 1893 na Kaukaze v gruzínskej dedinke Bagdadí v rodine lesníka. Od roku 1902 do roku 1906 navštevoval Kutaisské gymnázium. V roku 1906 keď mu zomrel otec, sa rodina presťahovala do Moskvy. Už za štúdií na gymnáziu sa prikláňal k revolučnému hnutiu, za revolúcie v roku 1905 sa mu dostávala do rúk ilegálna revolučná tlač. S veľkým nadšením sa zúčastňoval študentských schôdzok a dem-onštrácií na uliciach. V tomto období sa tiež zoznámil s revolučnou poéziou. V Moskve Majakovskij pokračoval v štúdiu, zapájal sa do ilegálnej práce, študoval marxistickú literatúru a v roku 1908 sa stal členom RSDRS. Pracoval tam ako propagandista kooptovaný do ilegálneho mestského výboru strany. Za podozrenie z účasti na ilegálnom hnutí bol v roku 1908 a 1909 dvakrát krátko väznený. Tretí raz ho uväznili za pomoc pri organizovaní úteku politických väzňov - žien. Majakovskij si vo vazení odsedel celých 5 mesiacov, kde sa upriamil na novšiu poéziu. Mal vysoko vyvinutý umelecký vkus, v Moskve navštevoval výtvarnú školu, na ktorú sa zapísal v auguste roku 1911. Tu sa stretol s budúciimi futuristami, ktorí sa vtedy začali zokupovať a buriť proti vtedajšej skostnatej akademickej konvencii vo výbavnom umení. Majakovskij čoskoro debutuje v zborníku *Zaucha verejnému vkusu* básňami *Noc a Ráno*. Tu sa začína majakovského triumfálna cesta „básnika - tribúna“. Svoj osud spojil s futurizmom a čoskoro začína dominovať nad ostatnými futuristami nielen talentom, ale aj osobnými kvalitami. Jeho pričinením sa aj do tvorby futuristov dostáva sociálna tematika a osud futuristov, osud ich tvorby v meštiackej spoločnosti bol jednou z tém jeho poémy *Oblak v nohavičiach*. Po debute píše celú cyklus básní, tragédiu *Vladimír Majakovskij*, poému *Flauta chrbitica*, čím si získal uznanie medzi pokrokovými spisovateľmi a kritika ho zaradila medzi popredných ruských básnikov. Voja a všetko čo s tým súvisí radikalizuje jeho tvorbu: vidno to najmä na jeho satirických básniach, uverejnených v *Novom satirikone* a najmä na jeho poémach *Oblak v nohavičiach* (1915), *Voja a svet* (1916) a *Človek* (1917). Pred revolúciou však nemohli byť uverejnené v plnom znení. Za vojny sa zoznámil s M. Gorkým,

čo sa tiež pozitívne prejavilo na jeho tvorbe. Majakovskij ostro pociťoval krízu vtedajšieho sveta: východisko videl v revolúcii a tak na začiatku Veľkej októbrovej revolúcie 1917 vstúpil aj so svojou skupinou do služieb novej sovietskej moci a svoj talent zameral aj týmto smerom. Píše básne: *Lavý pochod*, *Oda revolúcii* a i., hrú *Mystérium buffa*, poému 150 000 000, pracuje v *Oknách ROSTA*, kde výtvarne upravuje plagáty a píše k nim texty. Od epiky prechádza k lyrike: vytvára lyrické básne *Milujem* (1922) a *O tom* (1923). V roku 1923 organizuje skupinu LEF (*Lavý front v umení*), ktorá vydáva literárny časopis toho istého názvu. Skupina zanikla roku 1928, ale jej vplyv sa prejavoval v literatúre i naďalej. Majakovského tvorba v 20. rokoch získava na ideovej hĺbke a intenzite. Je tematicky rozmanitá a prieborná. Nepozná nepoetické témy: všetko čo sa dotkne vo svojej tvorbe, oživa v umelecky precitenej podobe. V 20. rokoch precestoval celú Európu od Poľska cez Nemecko a Francúzsko; roku 1925 navštívil Mexiko, Kubu, USA; roku 1927 bol v Prahe, kde sa stretol s viacerými českými básnikmi a spisovateľmi. Vo svojej vlasti pochodil všetky významnejšie mestá, navštevoval zvädy a jednotky Červenej armády, redakcie novín, kde prednášal vlastnú tvorbu i tvorbu iných básnikov. Najvýznamnejšie jeho diela tohto obdobia sú jeho poémy *V.I. Lenin* (1924), *Správna Noc* a *Ráno*. Tu sa začína majakovského triumfálna cesta „básnika - tribúna“. Svoj osud spojil s futurizmom a čoskoro začína dominovať nad ostatnými futuristami nielen talentom, ale aj osobnými kvalitami. Jeho pričinením sa aj do tvorby futuristov dostáva sociálna tematika a osud futuristov, osud ich tvorby v meštiackej spoločnosti bol jednou z tém jeho poémy *Oblak v nohavičiach*. Po debute píše celú cyklus básní, tragédiu *Vladimír Majakovskij*, poému *Flauta chrbitica*, čím si získal uznanie medzi pokrokovými spisovateľmi a kritika ho zaradila medzi popredných ruských básnikov. Voja a všetko čo s tým súvisí radikalizuje jeho tvorbu: vidno to najmä na jeho satirických básniach, uverejnených v *Novom satirikone* a najmä na jeho poémach *Oblak v nohavičiach* (1915), *Voja a svet* (1916) a *Človek* (1917). Pred revolúciou však nemohli byť uverejnené v plnom znení. Za vojny sa zoznámil s M. Gorkým,

Zitřek-občasník levicově smýšlející mládeže Československa

Vyšlo: 1.8.2007, počet výtisků: 100, šéfredaktor: Saša, redakční rada: Bubo, Vasilij, Stanislav K., Saša, Dexter, Červeňák
Redakce ne vždy souhlasí s názory mimoredakčních autorů.

Kontakty: Tel: 737669717, 723027287, zitrek.redakce@seznam.cz, www.zitrek.ic.cz